

man holder sig til Arbejdernes og Arbejdsgivernes egne Organisationer og lader Nævnet tiltrædes af en Arbejdsgiver og en Arbejder, det vilde være det korrekteste eller i hvert Fald det følgerigtigste. Men det heldigste vilde være i Stedet for en Arbejdsgiver og en Arbejder og saa Forligsmanden til dette Nævn at udnævne en Jurist, en Nationaløkonom og en Forretningsmand, der stod udenfor Parterne, thi da vilde man faa bedre Garanti for, at dette Nævn vilde virke mere objektivt og mere alsidigt, og der vilde derfor være mindre Betænkelighed ved at tillægge det en større Beføjelse end ved at give en Enkeltmand de store Beføjelser, som han skal have efter dette Lovforslag.

Med Hensyn til Beføjelserne er der Strid om Forligsmandens Kompetence; Arbejdsgiverne ville ikke have, at han skal komme uindbuden. Dertil vil jeg sige, at hvis han ikke skal have Lov til at komme uindbuden, skal han slet ikke komme, thi saa er der ikke Brug for ham. Hvis Arbejdsgivere og Arbejdere ønske at komme til Forlig i Fællesskab, behøve vi ikke at oprette en Stilling til en saadan pæn Mand og give ham Løn og Kontorhold, saa skulle de nok finde Manden selv. Jeg tør forsikre, at efter hvad jeg kender til de 180 Rigsdagsmænd, er der ikke en af os, som ikke gerne vil have Glorien som Forligsmand, naar begge Parter indbyde os. Det er saa fint at være Forligsmand, man faar Guldmedaille for det, man bliver anset for en Fredens Ridder og gaar med Fredens Oliekrans om Hovedet. Hvis virkelig Arbejdsgivere og Arbejdere ville forliges, finde de nok hinanden, og i saa Fald vil Forligsmanden ikke faa væsentlig anden Stilling end de berømte Guldmedailleforligsmænd under Lockouten. Jeg har paa Fornemmelsen, at man lige saa godt kunde have taget 3 Bybude à 50 Øre i Timen til at fremsætte det Forslag, man vistnok var enig om i Forvejen, som at tage 3 fine Herrer à en Guldmedaille pr. Time. I hvert Fald mener jeg, at hvis Forligsmanden kun skal komme, naar man kalder paa ham, skulle vi ikke oprette den Institution. Lad saa de to Parter finde ham i Fællesskab, de kunne finde lige saa mange, som de finde ville.

Om det andet Spørgsmaal, hvorvidt han skal have Ret til at udarbejde Mæglingsforslag, vil jeg sige, at hvis han ikke skal have den Ret, hvilken Ret skal han saa have? Arbejdsgiverne ere imod det, fordi de mene, de ere de stærkeste i en Konflikt. Hvis Arbejderne troede, at de vare de stærkeste, vilde de ogsaa være imod det. I Virkeligheden gavner naturligvis den Mand, der frembringer Mæglingsforslag, den, der er svagest i Konfikten. Men at man virkelig giver den svageste Part i en Konflikt en Haandsrækning, enden, det er da ingen Ulykke. Jeg tror, at ifald man omlaver Forligsmanden til et Nævn, vil der være meget mindre Betænkelighed ved at give et Flertal indenfor Nævnet Ret til at fremsætte Forligsforslag og til, naar disse Forligsforslag have været fremme og behandlet mellem Parterne, eventuelt som sidste Magttrusel at offentliggøre dem. Arbejdsgiverne sige derimod: Det ville vi ikke have, for det er et Pres af den offentlige Mening. Dertil maa jeg sige, at Statsmagten maa have Ret til at benytte den offentlige Mening. Den bruger ikke Soldater, Fængsel eller Straffelov, den nøjes med at mobilisere den offentlige Mening, der jo i øvrigt ikke behøver at være Forligsforslaget følgagtig.

Jeg vender mig saa til Vidnetvangen, hvorom der ogsaa har været Strid. Jeg kan ikke se andet, end at man maa have Lov til at give Forligsmanden Ret til at indkalde Vidner. Hvis han ikke har denne Ret, risikere vi, at det Tilfælde kommer, som det ærede Medlem fra Frederikssund fremhævede, at naar jeg siger, at 2 og 2 er 4, og du siger, at 2 og 2 er 6, kommer Forligsmanden som den mest straalende Idiot og siger: 2 og 2 er 5, skulle vi ikke enes om det? Det kende vi, mine Herrer, fra det politiske Liv. Denne Vidnetvang vil være nødvendig for, at Forligsmandens Virksomhed skal kunne blive en anden end den at sige: 2 og 2 er 5, hvor tilfældigvis den ene Part virkelig har Ret — og det sker undertiden, mine Herrer, at Sandheden ikke ligger midt imellem, men til en af Siderne. Det sker endog i Politik, og der ligger den yderst til Højre. Altsaa denne Vidnetvang vil i Virkeligheden være nødvendig, for at Forligsmanden kan faa noget at vide om Arbejdsforholdene, saa